

Глава първа

Квартал „Ашрафия“, Бейрут, Аиван

Славей закъсняваше.

Настанила се в затъмнения кинозал на втората седалка, четвъртия ред отзад напред, Кери Матисън се опита да реши дали да не прекрати мисията. Това уж трябваше да е само установяване на първоначален контакт. „Разминаващи се кораби“ го наричаше Сол Беренсън, нейният шеф и ментор по време на подготовката там, във Фермата, центъра за обучение на ЦРУ във Вирджиния.

Да хвърли по-отблизо поглед на някой си Таха ал-Дуни, на когото бяха дали кодовото име „Славей“, да му позволи той да я огледа бегло за следващия път, да прошепне времето и мястото на следващата среща и да си тръгне. Точно по учебник.

Когато лицето за контакт закъснее, протоколът на компанията е да се изчака петнадесет до двадесет минути, след което да се прекрати мисията и да се насрочи нова среща, но само ако лицето изтъкне адски основателна причина защо не се е появило. Обикновено извинения като часовата разлика в Близкия изток, което можеше да значи всичко – от половин час до половин ден закъснение, или пък обичайното петъчно задръстване вечер на булевард „Фуад Шехаб“ по време на *сенк-а-сет*, часовете между пет и седем вечерта, когато бизнесмените се срещаха със своите любовници в дискретни малки апартаменти в района Хамра, нямаше да свършат работа.

Само че Кери искаше този контакт. Според нейния източник – красивата ливанска плеймейтка Дима, която беше член на политическата групировка на християните маронити, дви-

жението „Алианс 14 март“, и която човек можеше да намери всяка вечер в бара на покрива на хотел „Ле Грей“ в централния район, Ал-Дуни притежаваше две качества, заради които всеки от ЦРУ би бил готов на всичко, за да се докопа до него: първо, той беше служител на ГДС, Генералната дирекция за сигурност, бруталната сирийска тайна разузнавателна агенция, и това му позволяваше да има пряк достъп до комуникационните канали, свързани с режима на Асад в Дамаск, и, второ – имаше нужда от пари. Апетитната му египетска приятелка със скъпи вкусове източвала всичките му авоари, както беше обяснила Дима.

Кери отново погледна часовника си. Двадесет и девет минути. Къде, по дяволите, беше той? Тя огледа киносалона. Повече от три четвърти беше запълнен. Откакто филмът бе започнал, никой не бе влизал. На екрана Хари Потър, Рон и Хърмаяни бяха в часа на Лудоокия Муди и гледаха как той използва проклятието *Империус* върху смъртоносно изглеждащо летящо насекомо.

Почувства нервите си изпънати като струни на цигулка, макар че това не означаваше нищо. Не можеше винаги да се доверява на чувствата си, защото имаше такива моменти, когато смяташе, че електрическата ѝ нервна система е била сглобявана от същите идиоти, които бяха построили електрическата мрежа в столицата Вашингтон. Лекарите го наричаха биполярно разстройство. Психично смущение в настроенията, отличаващо се с периоди на хипомания¹, които се редуваха с други на депресия, както един психиатър, препоръчан ѝ от студентския здравен център навремето в Принстън, го бе описал. Сестра ѝ Маги имаше по-добра дефиниция за състоянието: смяна на настроенията, които преминават от „Аз съм най-умното, най-красивото, най-фантастичното момиче във вселената“ до „Искам да се самоубия“. Въпреки това като цяло изпитваше чувството, че нещо с това лице за контакт не бе наред.

---

¹ Състояние, което се характеризира с приповдигнато настроение, еуфория, веселие и понижена нужда от сън. – *Бел. ред.*

Не можеше да продължава да чака. На екрана Хърмаяни крещеше на Муди и го молеше да спре проклятието, с което изтезаваше до смърт бедното насекомо. Перфектният момент: много шум и специални ефекти. Никой, реши тя, няма да я забележи как става и се отправя към файето на киното.

Излезе на улицата с усещането, че бие на очи, че е разкрита. Донякъде нещата винаги стояха по този начин за една жена от Запада в Близкия изток. Забелязват те. Единственият начин да се дегизираш беше да облечеш *абая*, покриваща цялото тяло, и фередже и да се надяваш, че никой няма да се приближи достатъчно близо до теб, за да те огледа добре. Но с нейното крехко телосложение, с дългата ѝ, права руса коса и непогрешимо американско лице Кери не можеше да излъже никого освен от разстояние, а, така или иначе, това нямаше да ѝ свърши работа в северен Бейрут, където жените носеха всичко – от *хиджаби* до плътно прилепнали по тялото дизайнерски дънки, а понякога и двете едновременно.

Беше се стъмнило, докато тя бе в киното. Трафикът беше натоварен по авеню „Мишел Бюстрос“, фаровете на колите и осветените прозорци на високите офис и жилищни сгради нареждаха мозайка от светлини и сенки. Тя внимателно огледа улицата, проверявайки дали някой не я наблюдава. Неосъществените контакти винаги бяха потенциално опасни. И внезапно сърцето ѝ едва не спря.

Славя седеше на маса в кафене от другата страна на улицата и гледаше право към нея. Това беше абсолютно недопустимо. Не можеше да не е разбрал указанията, които Дима му беше предала предната вечер в „Ле Грей“. Да не се беше побъркал? След това обаче той направи нещата още по-лоши. Даде ѝ знак с ръка – в Америка този знак се разбираше като „махай се“, но в Близкия изток означаваше „ела тук“. Мигновено нишката се разплете, както ставаше в онези калейдоскопи, които разклащаш и внезапно всички парченца се нареждат по местата си. Това беше клопка. Нали Ал-Дуни беше агент на ГДС. Опитен професионален разузнавач. Той не би могъл да направи нещо толкова аматьорско.